

Atlantis

Drama i 7 Akter
100 Afdelinger af
**Gerhart
Hauptmann**

Nordisk Films Co.
Mesterværk
Isenesat af
Direktør
August
Blom

Atlantis udlejes med Eneret
af

A/s Fotorama

Aarhus — København — Kristiania

HOVEDPERSONERNE:

Ingigerd Hahlstrøm, kaldet Mara

Fru Ida Orloff
(K. K. Hofburgtheater, Wien).

Eva Burns, Billedhuggerinde

Frk. Ebba Thomsen

Dr. Friedrich von Kammacher

Olaf Fønss

Dr. Rasmussen

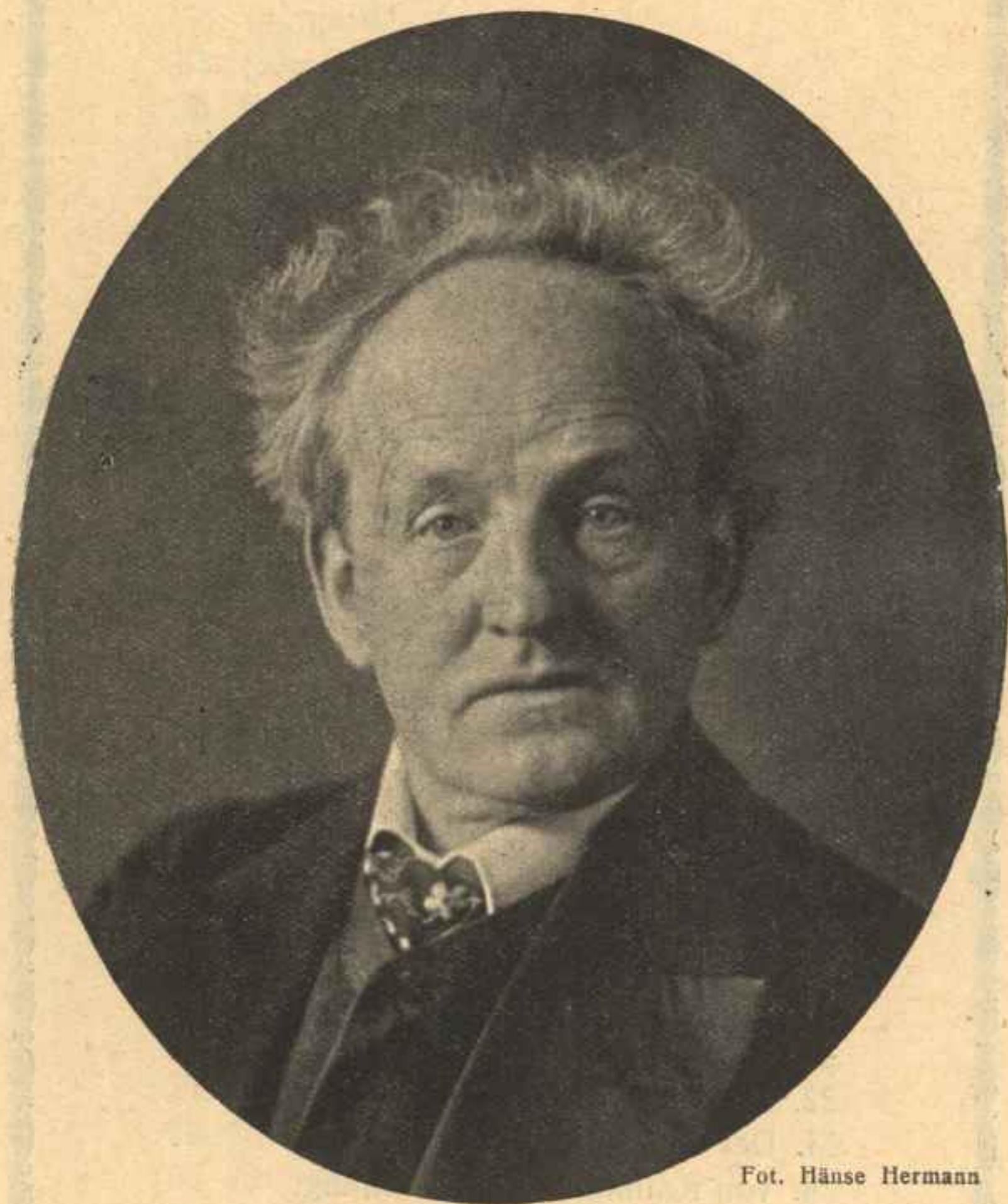
Frederik Jacobsen

Dr. Schmidt

Carl Laurizen

Artisten Arthur Stoss

Herr Unthan

Fot. Hänse Hermann

GERHART HAUPTMANN

AFDELINGERNE

1. Dr. von Kammachers Hjem.
2. I spændt Forventning.
3. Vejen til Berømmelsen?
4. En Skuffelse.
5. Nye Ulykker.
6. Et haardt Slag.
7. En Ulykke kommer aldrig alene.
8. Hent Dr. Rasmussen.
9. von Kammachers bedste Ven.
10. Den eneste Udvej.
11. Paa Sindssygeasylet.
12. En List.
13. Kære Ven; rejs bort en Tid!
14. En Bøn.
15. Jeg maa ud til andre Forhold!
16. I Berlin.
17. En Matinée.
18. von Kammacher møder sin Skæbne.
19. En Præsentation.
20. »Edderkoppens Offer«.
21. Efter Matinée.
22. Her er jeg tilovers!
23. Det sidste Haab brister.
24. von Kammachers Beslutning.
25. Til Paris!
26. Et mærkeligt Træf.
27. Jeg rejser ogsaa til Amerika!
28. Mod det nye Land.
29. Kortspillerne.

30. »Roland« i Sigte.
31. Ombord paa »Roland«.
32. Hun er her!
33. En gammel Kollega.
34. Ingigerd!
35. Den opvartende Kavaller.
36. En Kokette.
37. Den fine Verden.
38. Samfundets Smaa.
39. »Manden uden Arme«.
40. Det første Møde ombord.
41. Skibsbal.
42. I Skibets Hjerte.
43. Den sidste Post.
44. En trist Meddelelse.
45. Ingen Bedring.
46. De Smaa længes!
47. Solnedgang paa Atlanten.
48. Før Middagen.
49. Lægen tilkaldes.
50. Skib i Sigte!
51. Menneskesjæl, hvor ligner Du Havet!
52. Menneskeskæbne, hvor ligner Du Vinden!
53. Hent Dr. von Kammacher!
54. I Taagen.
55. Der er ingen Fare!
56. Vrag forude!
57. Kom til Hjælp!
58. I Havsnød.
59. Katastrofen.
60. En sørgelig Vandring.
61. Brug det selv, min Dreng!
62. Hvor er min Fader?
63. Forgæves!
64. Panik paa Mellemdækket.
65. Gør Din Pligt!

66. I Baadene.
67. Kampen for Livet.
68. Den store Grav.
69. Hjælpen nærmer sig.
70. En drøj Nat.
71. Frelste!
72. Ombord paa »Hjortholm«.
73. I Magsvejr.
74. Land i Sigte!
75. Sandy Hook.
76. I New York.
77. De Reddede gaar i Land.
78. Paatrængende Journalister.
79. Gamle Venner.
80. I Kunstnerkolonien.
81. Bladenes Ekstranumre.
82. Stoss optræder samme Aften.
83. Paa Varieté.
84. Lidenskabens Magt.
85. En Invitation.
86. Besøg mig i Bjergene!
87. Efter Generalprøven.
88. I Teaterrestauranten.
89. Kom, lad os gaa!
90. Jeg kommer i Morgen!
91. Afskeden.
92. Paa Vej til Bjergene.
93. Bjerghytten.
94. I Ensomheden.
95. Nervefeberen melder sig.
96. Et Telegram.
97. Dr. von Kammacher er meget syg.
98. En trofast Plejerske.
99. Helbredet.
100. Hjemme igen!

Dr. Friederich von Kammacher lider Skuffelse paa Skuffelse.

Hans Hustru, Angéle, er indtraadt i Ægteskabet arveligt belastet med Dispositioner for Sindssyge. I den sidste Tid har hendes Sygdom taget til i en foruroligende Grad. Dr. von Kammacher har væbnet sig med Taalmodighed og Overbærenhed, men hendes Forstand tilsløres mere og mere.

Ogsaa Videnskaben — Dr. von Kammacher nyder i bakterologiske Krese Ry som en Dygtighed, til hvem man stiller store Forventninger — bereder ham Skuffelser. Han har til det bakterologiske Institut i Hovedstaden indsendt en opsigtsvækkende Afhandling, men efter hvad han erfarer ad Omveje, raader der megen Utilfredshed med dens Indhold. De Anskuelse, den tolker, er for yderliggaaende.

Imidlertid giver Angéles sygelige Tilstand sig Udslag paa en Maade, der berettiger hendes Omgivelser til at nære Frygt for deres Liv. Dr. von Kammacher indser, at der ikke er andet at gøre end at anbringe hende paa et Sindssygeasyl. Han betror hende til sin gode Ven og Kollega, Dr. Georg Rasmussen, og efter sine Forældres indstændige Raad rejser han til Berlin for om muligt under livligere Forhold at genvinde den Sindsligevægt, som de sidste Aars Samliv med en sindssyg Hustru har berøvet ham.

I Berlin modtager han en Invitation til en Matiné, ved hvilken Danserinden Frk. Ingigerd Hahlstrøm skal have sin Førsteoptræden for en indbudt Kres. Halvt modstræbende følger han Indbydelsen. Kunstnerverdenen interesserer ham kun lidt. Han føler sig sky og usikker blandt de tilsyneladende sorgløse Repræsentanter for den lettere Kunst.

Matinéen. Tæppet gaar. Frk. Ingigerd danser ind paa Scenen. Dansen hedder »Edderkoppens Offer«. For hvert Trin hun gør henover Scenen, danser hun et Skridt længere ind i Dr. von Kammachers Hjærte. Som et Meteor fra en ukendt Verden glider Ingigerd ind i Dr. von Kammachers graa og trøs-

tesløse Tilværelse. Denne lunefulde, behagsyge Skabning, for hvem Mændenes Tilbedelse synes lige saa uundværlig som Lys og Luft, fanger ham ind med sit Smils sarte, men dog saa stærke Spind. Fra dette Øjeblik leder hun hans Skridt.

Da han nogle Dage senere faar Meddelelse om, at det bakteriologiske Institut ikke har kunnet antage hans Afhandling, frigøres han for det sidste Baand, som holder ham tilbage fra at følge hende som en Skygge. Hun rejser fra By til By. Hvor hun kommer hen, omsværmes hun af Mænd, men selv om hun tydeligt ser den Lidelse, der afspejles i Dr. von Kammachers

IDA ORLOFF

Ansigt, saa jager hun dog ikke Sværmen bort. Det er, som om hun finder en Glæde i at pine den bestandige og oprigtigt hengivne Elsker. Gang efter Gang oprøres Dr. von Kammacher over hendes letfærdige Leg med hans Følelser. Han bryder med hende, rejser bort. Hvorhen? Aldrig længere bort, end at Frk. Ingigerd kan naa at indfange ham paany. Aldrig udenfor Spindets Periferi.

Sidste Gang, han er flygtet for hende, er han taget til Paris. Her læser han i en Avis, at Danserinden Frk. Ingigerd Hahlstrøm den 23. afrejser med Damperen »Roland« fra Bremen til New York. Hans Ro er fra samme Øjeblik forsvunden. En Kraft, som han ikke kan analysere, tvinger ham til at handle. Ved øjeblikkelig Afrejse fra Paris vil han kunne indhente

Damperen. To Telegrammer afsender han, før han begiver sig ud paa Rejsen over Atlanterhavet. Det ene er adresseret til Vennen hjemme, Dr. Georg Rasmussen, hvem han anmoder om at tage sig af Hustruen. I det andet meddeler han en Ven i Amerika, Dr. Schmidt, om sin snarlige Ankomst til New York.

Ombord paa Amerikadamperen suges Dr. von Kammacher paany ind i den Hvirvel, som har Frk. Ingigerd til Midtpunkt. Hendes opvartende Kavallér er for Tiden en Arkitekt Achleitner fra Wien, men Antallet af Tilbedere, som faar Tiden til at gaa paa Overrejsen med at gøre Kur til den ekscentriske og be-

EBBA THOMSEN

snærende Danserinde, er legio. Dr. von Kammacher er næppe kommen hende et Skridt nærmere end før.

Da indtræffer en Begivenhed, som synes at skulle være i Stand til at knytte de to Livsskæbner sammen. Efter nogle Dages stille og behagelig Sejlads driver Skibet ind i en Taagebanke. Med Sekunders Mellemrum lyder Dampfløjtens uhyggevarslende Signaler ud over Atlanterhavet. I Kahytterne saavel som paa Kommandobroen hersker Nervøsitet. Skibets Fart sættes ned paa halv Kraft. Kaptajnen — den prægtige Sømand, Kaptajn v. Kessel — bestormes af Passagererne med ængstelige Spørgsmaal. Med et Smil beroliger han de opskræmte Sind, men Smilet fortrækker sig uvilkaarligt, da han er alene.

Han er sig Skibets farlige Stilling bevidst. Uden Kurs og Retning sejler det afsted.

Alle Officererne er paa Kommandobroen. De løber frem og tilbage mellem hinanden. Med deres Kikkerter søger de at gennemtrænge Taagens Slør. Et Raab lyder: »Vrag forude!« Maskintelegrafen sender sine stumme Ordre ned til Skibets Hjerte. Det mægtige Legemes hamrende Pulsslag standser. Kort efter lyder endnu et Raab: »Vi støder!« Som en Løbeild forplanter Raabet sig fra Kommandobro til Mellemdæk.

I knappe Sætninger giver Kaptajn v. Kessel Besætningen

OLAF FØNSS

Besked om de første Forholdsregler. Et Par Officerer løber gennem Skibets Korridorer, banker paa hver enkelt Dør og raaber det ene Ord: »Fare!« Telegrafisten afsender i uendeligt Antal den traadløse Depesche S. O. S. Med hver Nerve spændt lytter han efter det Tegn, som betyder hurtig Hjælp.

I Løbet af faa Minutter er alle Passagerer kommen paa Dækket. Halvnøgne, de fleste kun iført Natlinned, vælter de i store Horder frem mod Redningsbaadene. Paa Broen fortsætter Kaptajnen med at uddele sine Ordre. En Dreng kommer op til ham med en Redningsbøje. »Brug den selv, min Dreng!« siger Kaptajnen og vender sig bort. Han vil forblive paa sin Post.

Da Raabet »Fare!« lyder gennem Skibskorridorerne, hen-

ligger Dr. von Kammacher i Feberfantasier. Han drømmer, at han med sin amerikanske Ven, Dr. Schmidt, foretager en Vandring tværs over den sunke Ø Atlantis. Er Drømmen mon som et Varsel om de Begivenheder, han vil opleve i det nye Land, Amerika?

Dr. von Kammachers første Tanke, da han vaagner op til den frygtelige Virkelighed, gælder Frk. Ingigerd. Det lykkes ham at skaffe Plads for hende og sig selv i en af Redningsbaadene. Dr. von Kammacher søger at finde Frk. Ingigerds Fader — men forgæves. Redningsbaaden fires ned. Den kommer heldigt fri fra Skibet og kæmper sig frem mod Bølger og Storm.

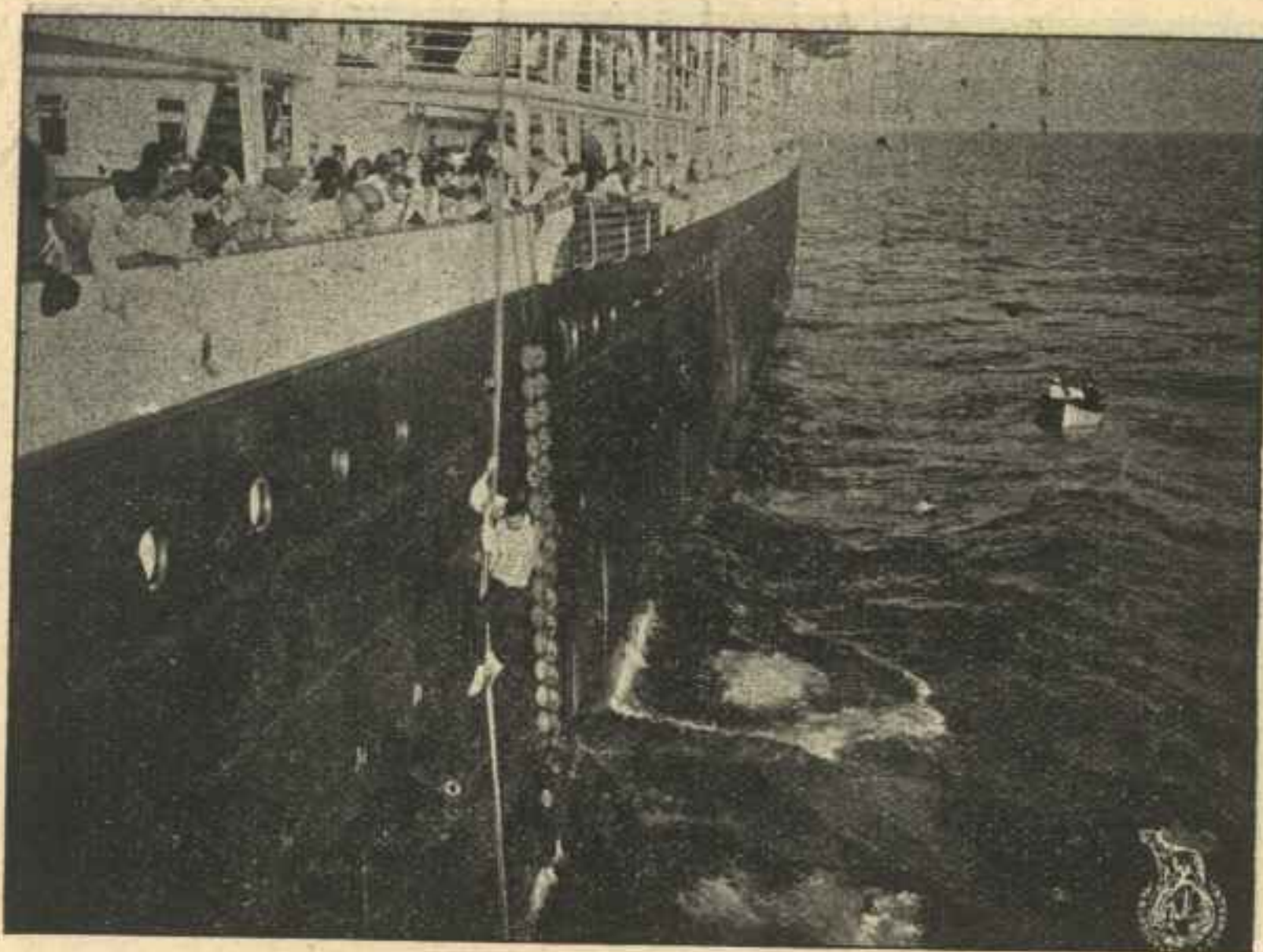
Næste Morgen hejses Nødflaget over de Planker, som for de undkomne danner den tynde Skillevæg mellem Liv og Død. Nødflaget observeres af Fragtdamperen »Hjortholm«, der øjeblikkelig træffer alle Foranstaltninger til Bjergning af de Skibbrudne. Fjerdedagen efter Katastrofen varscoes af Udkiggen: »Land!« Land!« Ingigerd betages af Mindet om Faderen, som Havet sandsynligvis har beholdt, og Følelsen ved snart igen at skulle have fast Grund under Fødderne. I sin Forladthedsførelse slutter hun sig uvilkaarlig til Dr. von Kammacher, der i disse Dage, da Ulykken har omgivet dem begge, intet Øjeblik har svigtet hende.

Ved Landgangen i New York modtages Dr. von Kammacher af en fælles Ven af ham og Dr. Schmidt, nemlig Willy Snyders, som indbyder baade ham og Frk. Ingigerd til forelø-

bigt at tage Ophold hos den lille Kunstnerkoloni, han selv er Medlem af, og som Billedhuggeren Bonifacius Ritter er Overhovedet for.

I dette som andre lignende Spørgsmaal lader Ingigerd ham tage Bestemmelse for hende, men ret længe lader hendes stridige og egenraadige Sind sig ikke regere. Dr. von Kammacher faar snart at føle, at hans Magt over hende er brudt, og med usvigelig Sikkerhed fjerner de to Menneskers Livsbaner sig fra hinanden.

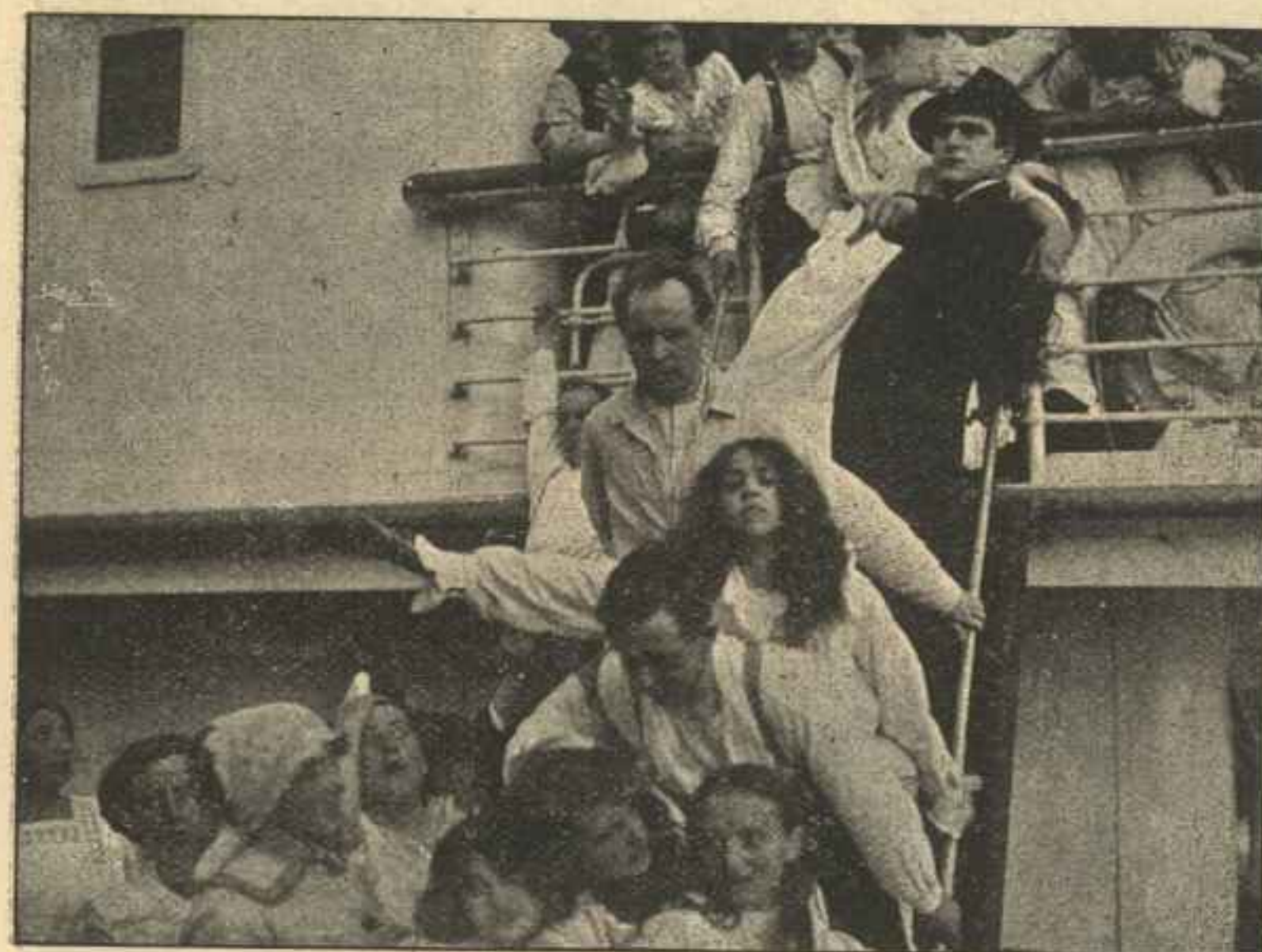
I Bonifacius Ritters Atelier er Dr. von Kammacher bleven præsenteret for Billedhuggerinden Miss Burns, en sart og kærlig kvindelig Natur, for hvem han har faaet oprigtig Hengiven-

hed. Hans Hjerte, som higer mod Fred, er hos hende, samtidig med, at den Lidenskab, som har faaet ham til at farte det halve Europa rundt og derefter sejle over Atlanterhavet, endnu knytter ham til Frk. Ingigerd. Hans Indre er en Strid mellem disse to polære Modsætninger. Kunde han blot rive Ingigerd ud af sine Tanker! Han erindrer, at Dr. Schmidt, der bor udenfor New York, har tilbudt ham Ophold i et lille Hus i Bjergene, og telegraferer, at han tager mod Tilbudet. Vennerne i New York og Miss Burns følger ham til Toget, som skal føre ham ud til den saa haardt tiltrængte Hvile og Fred.

Den omsorgsfulde Dr. Schmidt, som har en beskeden Praksis i den lille By Handon, tager med ærlig ment Hjærtlighed mod den forpinte og nervesvækkede Ven og fører ham med det samme op til Bjerghytten, som ligger over den evige

Snes Grænse. Saa bliver han ladet tilbage i Ensomheden, syg paa Legeme og Sjæl; han tilbageviser enhver Form for Hensyntagen til hans Helbred. »Jeg trænger kun til Ro, fuldstændig Ro!« siger han. Fra Evropa indløber nogen Tid efter at Dr. von Kammacher har forladt Kolonien i New York, et Telegram til Vennerne om, at hans Hustru Angéle er død. Willy Snyders beder Dr. Schmidt overbringe von Kammacher det triste Budskab. Dr. Schmidt kører op til Bjerghytten med Efterretningen, som blot er egnet til paany at bringe von Kammachers Hjærtessaar til at bløde. Følgerne af det Indtryk, som Meddelelsen om Hustruens Død gør paa ham, er da ogsaa, at han falder i en farlig Sygdom.

Vennerne i New York er forsamlede i Anledning af et Brev fra Dr. Schmidt om Dr. von Kammachers Sygdom, da Miss Burne tager en Beslutning, som vinder almindeligt Bifald. »Jeg vil tage op til ham og pleje ham!« siger hun, og uden Overvejelser lader hun Handling følge paa Ord. Under hendes Hænders varsomme og kyndige Pleje er Dr. von Kammacher snart fuldt restitueret. Hendes milde og venlige Væsen gyder et lægende Solskin over hans Hjerte. Paa Vidderne over Grænsen mod den evige Sne strejfer de om. Paa deres Vandringer over Bræ og Gletscher standser de en Dag brat foran en Afgrund. Dr. von Kammacher stirrer ud over den stejle Sneklippe ned i Dybet. Og han tager det Løfte af hende, som er rejst hid for at læge hans Vunder, at hun vil være hans Børn en god Moder.

